

Studenti navrhli možnou podobu Baťova areálu Borovina v Třebíči

VÍTĚZNÝ návrh Barbory Veselé.

Studenti středních škol z Vysočiny se i letos účastnili doplňkové aktivity soutěže Stavba Kraje Vysočina s názvem Studentský projekt. Zadání spočívalo v návrhu řešení dostavby Baťova areálu Borovina v Třebíči.

Návrh musel z více než poloviny obsahovat funkci bydlení, zbylé využití předprostoru budovy a okolí muselo být navrženo s ohledem na stávající vybavenost okolí.

Porotu nejvíce oslovil návrh Bar-

bory Veselé ze Střední průmyslové školy stavební Havlíčkův Brod, třetí místo patří jejímu spolužákovi Jakubu Zavřelovi, druhý nejlepší studentský projekt navrhla Lucie Morávková ze Střední školy stavební Třebíč.

Pravidelná soutěž vyhlašovaná v rámci soutěže Stavba Vysočiny určena pro budoucí stavební a interiérové mistry má prověřit jejich připravenost na běžnou praxi a popularizovat učební obory.

-zt-

Hřbitovní kostel poskytl azyl

Spolupráci navázaly v Třebíči Římskokatolická církev a Řeckokatolická církev. Ludmila Poláková z Ukrajiny netajila, že cestu k víře našla až před pěti lety. „Tady v kostele sv. Martina jsem se naučila spoustu věcí, které jsem ani netušila,“ přiznává.

Našla víru v římskokatolickém kostele, ale patří k řeckokatolické církvi. Víra ji změnila natolik, že se považuje za velice šťastného člověka. „Chtěla bych, aby všichni lidé byli šťastni, a snažím se k tomu tady u vás přispívat,“ vyznává se.

Připomíná, že bohoslužby u obou církví se neliší, pouze u přijímání chodí lidé u řeckokatolické církve k oltáři po lavicích a u obřadu klečí. Nevytvářejí zástupy jako u církve římskokatolické.

Prohlížíme si společně zdobené evangelium a lžičku. Ludmila Poláková vysvětluje, že pomocí této lžičky její církev podává hostie u přijímání. Nabere se na lžičku, ta se nakloní a spadne věřícímu do úst. Tedy nepřijde s člověkem do kontaktu.

Liší se také příchod do kostela, při řeckokatolických bohoslužbách je na oltáři obraz Ježíše, Panny Marie a kříž a ten každý přichodí políbí.

Připouští, že stejně jako má ráda svůj národ, má ráda i lidi v České republice. Velice si považuje toho, že trebičský děkan P. Jiří Dobeš dal

LUDMILA POLÁKOVÁ v kostele sv. Martina v Třebíči.

Foto: Antonín Zvěřina

Řeckokatolické církvi k dispozici kostel Nejsvětější Trojice na starém hřbitově, aby jej její příslušníci mohli využívat pro svoje bohoslužby a modlit se za ukončení války.

Nedaleko je pravoslavný kostel, který mohou řeckokatoličtí věřící navštěvovat, ale nemohou tam přijímat přijímání. „Náš kněz říká, že všichni jsme křesťané, a kdo potřebuje přijímání, ať přijde, udělí každému,“ říká Ludmila Poláková.

Podotýká, že zejména na východě Ukrajiny je více pravoslavných věřících a na západě právě řeckokatolíků. „Musím jen říct, že i kostel sv. Martina je pro mě můj druhý dům jako pro věřícího člověka,“ dodává Ludmila Poláková.

Do povodí Zámostí patří Vltava, Smetana i Ohře, ale hlavně Tata Bojs

Vysvětlení na úvod: na 26. ročníku trebičského kulturního festivalu Zámostí vystoupily kromě mnoha jiných skupiny Vltava a Povodí Ohře i zpěvačka Emma Smetana, navíc byl některými interprety citován letos jubilující hudební skladatel Bedřich Smetana.

Ve skutečnosti toho k Zámostí patří mnohem víc. Především nabídka všem generacím Trebičanů na dva víkendové večery s muzikou v do modra vyzdobených uličkách Židovské čtvrti a pochopitelně hlavní program na louce pod nasvíceným zámekem, což je podle muzikantů ze skupiny Tata Bojs, vystupujících zde v nepravidelných intervalech už od roku 2000, místo se svým geniem loci.

K potvrzení jedinečnosti festivalu mně letos stačilo vyslechnout jen několik vystupujících. Nejprve v prostorách synagogy klavíristu Mikuláše Růžičku, člena slavných Republic Of Two, v komorním sólovém pořadu sestaveném z písní složených v době, kdy byl na rodičovské dovolené.

Pocity otce starajícího se o malé děti v nich byla znát velmi. Následovala už na hlavním pódiu Krajina Ró, která je s naším povodím identická. Prochází jí muzikant Michal Němec, dobrák s vizáží morouse, a brouká do zpěvu Anny Břenkové, zatímco v pozadí do toho tvrdě buší tři další muzikanti.

Zkrátka krajina jako dělaná pro to, aby jí protékala skupina Vltava Roberta Nebřenského, která řekla vše už v úvodní skladbě Marx, Engels, Beatles. Tu měla čerstvě v repertoáru v roce, kdy hrála na louce pod zámekem s geniem loci poprvé =

čtenář ať si interaktivně zjistí sám, kdy to bylo. Po ní přišel průřez staršími hity (Kapitán pejsk jako další doklad toho, že letošní ročník byl tematicky směřován k vodě a vodáctví) rovnocenně střídány s písněmi z předloňského alba Spass Muss Immer Sein, mezi nimiž vítězí rozverná Tati, haló imitující Robertův telefonát otci do nebe.

Nevím, co si myslet o nositelce slavného hudebního příjmení Emmě Smetaně. Rád bych napsal, že byla mile bezprostřední, ale stejně mě překvapilo, kolik času proplkala a pak čtvrt hodiny před koncem vystoupení ohlašovala poslední píseň.

Recenze

Na všech ostatních kapelách bylo naopak vidět, jak účelně s krátce vymezeným časem nakládají, jak jsou muzikanti soustředění, průvodní slovo omezují na minimum a publikum někdy nenechají ani zatleskat mezi skladbami. A když dělají show, tak pořádnou jako kapela Poletíme?, která má v názvu otazník, ale za roz dovádění publika si zaslouží vykřičník.

Kdo ji nezná, ať si představí cokoli veselého k táboráku s houslemi a banjem, ale taky s dechovou sekcí. Prostě moderní trampáda, kam se hrabou Nedvědi. Aby bylo povodí Zámostí kompletní, musela o půlnoci přijít skupina Povodí Ohře, jejíž zpěvák se správně zeptal, co to vedle pódia teče za řeku, odkud a kam. Takové týpky máme na Zámostí rádi a tenhle mladík nesoučasného vzhledu se sem přesně hodil.

Pro ty, kteří ho neviděli: Figuru měl jako Jordan Haj, který vystupoval s Emmou Smetanou, ale to

bylo všechno. Vlasy, vousy i ošacením byl jeho protikladem a ještě víc drsnou muzikou z pohraničí, kterou Povodí Ohře páteční program uzavřelo.

Hudební rozptyl prvního dne festivalu se mi líbil moc a líbil by se mi i ten sobotní, jenže jsme se nějak zdrželi na I. lize v Pacově, kde jsem sedm hodin četl do mikrofonu výsledky ukončených disciplín a utěšoval se tím, že moji oblíbení Tata Bojs budou hrát až ve tři čtvrti na deset.

Jejich koncertem jsem pak byl dostatečně odměněn. Kapelu z Hanspaulky jsem zažil mnohokrát, její písničky znám jako maturitní četbu, ale stejně mě pokaždé překvapí, jak umí být zase jiná. Chvillemi jsem dostával návaly smíchu, když jsem sledoval, jak se dav pod pódiem nechal zpěvákem Milanem Caisem a Mardošou, baskytaristou, co předběhl dobu, vybláznit.

Využili k tomu skladby novější i starší včetně těch z alba Futuroretro, vydaného ten rok, co k nám přijeli poprvé. Tehdy taky pochopili, o co na Zámostí jde, a proto k nám jezdí stejně rádi, jako my je posloucháme. Když po nich do prvních kapek deště uváděl zpěvák mladé skupiny Middle Of The Sandwich píseň o svém mládí v Hranicích na Moravě s tím, že určitě máme na své mládí v Třebíči vzpomínky podobné, bylo jasné, že do našeho povodí patří i Morava.

A kdo že si to bral hudební příklad z prince české hudby Bedřicha Smetany? Minimálně Poletíme?, kteří si vzpomněli na jeho Kočka leze dírou, pes oknem použité v Naší vlasti, a po nich i Tata Bojs, kteří jsou sice podle vlastní písně kapelou lokálního významu a pěšáky rock 'n' rollu, ale v povodí Zámostí je ctíme jako prince české hudby dvě stě let po Smetanovi. **Milan Zeibert**